

ELŐSZÓ

55 év! Ennyi telt el, mióta a szemerkélő esőben elballagtunk Gimnáziumunkból. Hosszú idő! Van, akinek életből adatik ennyi! A mi osztályunk tagjainak többsége pedig megérte az 55 éves érettségi találkozót!

A mi iskolánk emberformáló iskola volt. Tanáraink az életre készítettek fel bennünket, nem is akárhogyan! A tantárgyi ismereteken túl emberi tulajdonságainkat is formálták, alakították. Így alakult ki bennünk nemcsak tanáraink, hanem az egymás iránti segítőkészség, megbecsülés, szeretet. S a mai napig így van. „Emberek” kerültek ki 1949-ben a kisújszállási gimnáziumból, akik közül mindenki a maga szintjén, választott hivatásában, foglalkozásában igyekezett a maximumot nyújtani. Persze meg voltak azért a magunk kis diákcsínytevésői, iskolán kívüli programjai, a szép diákszerelmek, amelyek nélkül szegényesebb lenne érzelmvilágunk.

Érettségi találkozóinkat rendszeresen megtartottuk. Mindig voltak olyan osztálytársaink, akik magukra vállalták a szervezéssel járó többletmunkát, hogy létrejöhessenek ezek az oly kedves, meghitt találkozók. Köszönet érte! Miközben oly szívesen hívom segítségül a lelkek megnyitásához a szép emlékeket, nem felejthetjük el a zord realitást. Tanáraink közül már csak ketten vannak életben, osztálytársaink egyharmada is elment oda, ahonnan nincs visszatérés.

A még életben lévő osztálytársak összetartására kiváló alkalom a 2002-ben beindított levelezés, melynek segítségével olyan osztálytársakkal is kapcsolatot tudunk tartani, akiket valamilyen betegség, vagy egyéb ok akadályoz a személyes találkozásban. Köszönet a szervezőknek és lebonyolítóknak!

Ez a kiadvány egy emlékkönyv. Emlék azoknak, akik részesei voltak a gimnáziumi életnek. Azoknak, akiknek jelentett valamit, valami szépet kellemeset, emlékeztetést a Gimnázium 8 éve és az azóta eltelt 55 év. Végső soron magunknak. Fogadjuk szeretettel!

S most, hogy itt vagyunk emberöltőnk alkonyán, a boldogság kék madarával ritkábban találkozunk. Vegyük a vigasztalást Arany János Mindvégig c. verséből:

„S ne hidd, hogy a lantnak
Ereje meglankadt

Csak hangköre más
Ezzel ha elégszel

Még várhat elégszer
Dalban vidulás.”

ácsjoli

Az idei érettségi találkozóknak kettős jubileumot jelent számunkra. Mindenekelőtt az érettségi vizsgánk 55. évfordulóját, egyszersmind éppen a 10. érettségi találkozóinkat. Minden valószínűség szerint az utolsót. Osztálytársaink ma még életben lévő többsége is már a 74. életévét tapossa, és mint tudjuk, jó néhányan közülük már komoly egészségi problémával bajlódik. Így ki tudná megjósolni, hányan érhetik meg a 2009. évet, a 60. éves találkozót. S akik meg is fogják érni, aligha fognának már bele egy ilyen találkozó mindennapi kisebb-nagyobb teendőik után esténként legfeljebb kényelmes vagy netán kézbe veszik ezt a kis albumot, és ezt lapozgatva felidéznek éveit szerencsésen túlélve be tudtuk fejezni gimnáziumi tanulmányainkat, iskola-városunk nagyot változott. Épületek megsemmisültek vagy teljesen diákéveink emlékei azonban megmaradtak emlékezetünkben. Nagyon jó emlékeknek a felidezésére szentelnénk. Volt osztálytársaink 2/3-a még ma oly fontos találkozóra. Elevenítsétek fel szunnyadó emlékeiteket! Ez a remek album éppen ezt a célt kívánja szolgálni. Közel két éves mennyiségű fénykép, képeslap és különböző egyéb dokumentum anyagot jelentheti. Az elfakult, szakadozott fényképek, képeslapok fáradságos, sok időt igénylő, számítógépes rekonstrukcióval felújított anyaga igyekszik az eredetit megközelítő minőségben tanáraink, osztálytársaink valamint a korabeli városrészek egykor készült képeit bemutatni.

Végül, amennyiben ez az album akár csak egy-egy emléket is felidéz bárkiben is a találkozó, a célját elérte, a befektetett munkát máris megérte. Az album szerkesztői munkájáért, az egyes oldalak megkomponálásáért, a szép színes technikával történt kivitelezésért hálás köszönetünket fejezzük ki. lévaypali